

съ тѣхъ—не е малко пжть, дѣто извървахме до сега, потвърди Жельо.

— Немайте си грижа за това. Некъ още да повървимъ малко и азъ щж ви кажж дѣ сж тѣ, само дръще ся на право, изрече Василь, който знаеше.

Слѣдъ малко время единъ слабъ пукъ отъ пушкж, що ся раздаде далечъ на прѣдѣ имъ, стрѣсна Желя и Петра, а зарадва Василя.

— Батьо!...

— Чули Василе, извикахж Ж. и П. заведнѣжъ, като застояхж.

— Небойте ся продума усмихнато Василь; това е гласъ, що показва че ные сме далечъ, и много назадъ отъ наши-тѣ освобождены.

— Защо? изрече Петръ уплашенъ.

— Е тжй, защо-то вървимъ полека.

— Нъ защо е този знакъ, попыта Жельо, като още не можеше да разбере кое какъ е.

— Защо-то азъ имъ тжй заржчяхъ да направятъ. Ето и отъ нашж стѣрнж.

И Василь гръмва. Ж. и П. угадихж работж-тж.

— Вые чухте, Жельо, какъ отдалечъ гръмна пушка-та. Никола трѣба да е много напрѣдъ отъ насъ, затова ные напрасно ще ся скытаме изъ горж-тж сичкж-тж нощъ.